

לילם

עלון קבוץ סעד
פרשת שלח-לך

"שמעון הצדיק היה משיירי כנסת הגדולה . הוא היה אומר :
 על שלושה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים".
 "העולם" פירושו - על עולמו הפרטי של כל אדם ואדם שהוא עולם קטן.
 וע"ז בא שמעון הצדיק להורות הדרך איך יעמיד יהודי את עולמו הקטן למול כל המשברים
 שעוברים עליו, שיוכל למלא את תפקידו ויעודו בעולמו. וזהו פירוש "על שלושה דברים" :
 כח התורה כנגד המערכת השכלית מאיר את נשמת היהודי באור אלוקות, עבודה היא תפילה
 כנגד מערכת רגשי האדם, וגמילות חסדים שמוסר ונותן מגופו וממונו לאחרים,
 מאיר אור אלוקות בכל האברים. (נתיבות שלום, מסכת אבות).
 בחר : אוהד גייבל.

פרשת שלח-לך

שעור פרשת שבוע: מרים סמואל

שבת		ימי החול	
הדלקת נרות	19.26	זמן תפילין /טלית	4.36
מנחה א' 14.00	ב' 19.35	סוף זמן ק"ש	9.09
		שקיעה	19.47←19.48
שחרית א'	6.45	מנחה א' (בחד"א)	13.15
שחרית ב'	8.30	מנחה ב'	18.30
קידוש	11.30	מנחה וערבית	19.35
מנחה א'	13.30	צאת הכוכבים	20.08
מנחה ב'	17.15	ערבית	20.10
שיעור הרב דוד	18.00		
צאת השבת	20.24	שחרית נוער	7.30

אחות תורנית – דורית ריזר

שבת
שלום

חטא המרגלים – בין פרשת שלח לפרשת דברים

חטא המרגלים המתואר בפרשתנו מעלה תהיות רבות. במסגרתו המצומצמת של דף זה, אני רוצה לעסוק בעיקר ביחס בין תאור המעשה הידוע בפרשת שלח, לבין התיאור הפחות ידוע בפרשת דברים. בפרשתנו נאמר:

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אַבְתִּיו תִּשְׁלְחוּ כָל נְשִׂיא בְהֵם. וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבַּר פָּאָרָן עַל פִּי ה' כָּלֵם אַנְשִׁים קְאִשֵּׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה (במדבר יג, א – ג).

לעומת זאת בפרשת דברים:

וּתְקַרְבוּן אֵלַי כָּלְכֶם וּתְאָמְרוּ נְשַׁלְחָה אַנְשִׁים לְפָנֵינוּ וַיִּחְפְּרוּ לָנוּ אֶת הָאָרֶץ וַיִּשְׁבוּ אֹתָנוּ דַּבֵּר אֶת הַדָּרָךְ אֲשֶׁר נַעֲלָה בָּהּ וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר נִבְּאָה אֲלֵיהֶן. וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי הַדָּבָר וְאָקַח מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרֵת אַנְשִׁים אִישׁ אֶחָד לְשִׁבְט. וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ הַהָרָה וַיָּבֵאוּ עַד נַחַל אֲשַׁכְּלַל וַיַּגִּילוּ אֹתָהּ. וַיִּקְחוּ בְיָדָם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וַיֹּרְדוּ אֵלֵינוּ וַיִּשְׁבוּ אֹתָנוּ דַּבֵּר וַיֹּאמְרוּ טוֹבָה הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֶלֶּהֵינוּ נֹתֵן לָנוּ. וְלֹא אַבִּיתֶם לַעֲלֹת וּתְמַרוּ אֶת פִּי ה' אֶל־הַיָּכֶם (דברים א, כב – כד).

ההבדל הבולט ביותר בין שני התיאורים הוא מקור היוזמה. לפי פרשת שלח, ה' הוא היוזם, ואילו לפי דברים עם ישראל יזם, ומשה נענה לבקשתם. התבוננות נוספת מעלה הבדלים משמעותיים נוספים; בפרשת דברים המרגלים עולים רק עד נחל אשכול הנמצא באזור הרי חברון, אילו בפרשת שלח מסופר שהם תרו את הארץ: 'מִמִּדְבַּר צָן עַד רְחֹב לְבֵא חֲמַת' – שזה עד קצה גבולות ההבטחה. הבדל נוסף קשור למטרת השליחות. בספר דברים ברור שהמטרה היא ריגול צבאי, ואילו בפרשת שלח, השורש ר,ג,ל לא מופיע אף לא פעם אחת; במקום זאת מופיע שנים עשר פעמים (כמניין המרגלים עצמם) השורש ת,ו,ר. ועוד, בספר דברים שנים עשר המרגלים הם סתם שנים עשר אנשים נציגי כל השבטים, ואילו בפרשת שלח הם מתוארים בפרוט רב בשמותיהם, תפקידם ומעלתם. מעבר לכל זאת, הנימה של הפרשיה בספר דברים היא של בקשה לא לגיטימית שיש בה מרד: 'וּתְקַרְבוּן אֵלַי כֹּלְכֶם', ואילו בפרשת שלח קיימת אפילו נימה חגיגית בשליחת האנשים. רבים התייחסו לפער בין שתי הפרשיות. הגישה המרכזית רואה בצדק שני היבטים של הסיפור. ההיבט האחד בפרשת דברים עוסק בעיקר בהיבט הצבאי של השליחות. דבר זה בא לידי ביטוי הן בשימוש בשורש ח,פ,ר ו – ר,ג,ל שעניינם הוא ריגול צבאי, והן באזור הריגול הזה שבודאי חייב להיות מוגבל, שכן אין טעם לרגל כבר עתה לאזורים כל כך מרוחקים כמו לבוא חמת, שבאמת רק לאחר כארבע מאות שנה יכבשו לראשונה על ידי דוד המלך. לעומת זאת בפרשת שלח, המטרה היא לא לרגל אלא לתור את הארץ ולהכינה לחלוקתה לשבטים. תיור הארץ לצורך חלוקה מופיע גם בספר יהושע בסגנון דומה לפרשתנו:

וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ . . . הֲבֹ לָכֶם שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים לְשִׁבְט וְאֲשַׁלְחֶם וַיִּקְמוּ וַיִּתְּהַלְכוּ בָאָרֶץ וַיִּכְתְּבוּ אוֹתָהּ לְפִי נַחֲלָתָם וַיָּבֵאוּ אֵלַי (יהושע יח, ג – ד).

הבחנה ברורה זו, בין ההיבטים השונים המתוארים אינה מיישבת כמובן, כלל את תמיהותינו אלא להפך, היא מגדילה אותם, שכן עתה מתברר שגם מטרת שילוח האנשים הייתה שונה! אולם נראה לעניות דעתי ליישב כך: תחילת הסיפור הוא דווקא בספר דברים. בני ישראל פונים אל משה ודורשים ממנו לשלוח מרגלים, על מנת שיכינו את השטח לכיבוש הארץ. דרישה זו אין בה רע, אם הייתה נעשית בדרך ראויה, שהרי גם משה (ע' במדבר כא, לב) ויהושע (ע' יהושע, ב) שלחו מיוזמתם מרגלים לצרכים צבאיים. אך לשונו של משה בספר דברים מורה, שהייתה כאן פניה היסטורית ('כולכם') שבעצם נבעה מחוסר

אמונה בה' שיוכל להושיעם. משה אינו דוחה על הסף יוזמה זו, הוא מנסה להסב את עיקר היוזמה לתיור והכנה לצורך חלוקת הארץ. פרשת שלח, מתארת בעצם את ההיענות של ה' לבקשתם, והדגשת הפן השונה של השליחות: חלוקת הארץ. תגובה זו, יש בה עקרון חינוכי עקרוני ביותר בדרכה של התורה: גם אם מלכתחילה הדבר אינו ראוי, אם עדיין יש דרך ואפשרות להעלות ולתקן את המציאות – יש לעשות זאת. אם ניתן שלא לקטוע את היוזמה הזאת, שבמקרה זה הייתה שלילית ביותר, על ידי הסבתה והעלאתה למקום נכון יותר - ראוי לנסות ולתקן. דרך חינוכית שכזאת חייבת להציב לעצמה גם גבולות ברורים שהרי לא ניתן להתיר את האסור ולטהר את הטמא. אולם אם ניתן להציב מטרות נעלות וטובות, ביוזמה שהיא שלילית ניתן אולי לעיתים לתקנה והעלותה.

פרשת המרגלים מוכיחה שדרך זו אינה פשוטה כלל. שהרי בסופו של דבר החשש של משה מפני חוסר האמונה בה' התממש, והמרגלים המתוארים כ'ראשי בני ישראל' כושלים לחלוטין וגוררים אחריהם את הדור כולו. אולם ככל הנראה, התנגדות לבקשתם לא באה אז בחשבון, או על כל פנים הייתה בה תקווה רבה לתיקון, והדבר נשאר לבחירתם החופשית של הנפשות הפועלות. התורה מלמדת אותנו, אם כן, שבסופו של דבר הכל נתון לבחירה החופשית של האדם. ליוזמה זו שהייתה שלילית מעיקרה הייתה תוחלת אם נושאה היו שבים ומתארים בהתלהבות (באמת) את הארץ הטובה. אולם רוב המרגלים לא השכילו לעשות זאת, והחשש מפני יושבי הארץ הכריעם. רק כלב ויהושע השכילו לנצל שלחות זו, להכרת הארץ על מעלותיה עד הכרזתם 'טובה הארץ מאוד מאוד'.

שבת שלום – הרב דוד

במלאת שלושים לפטירתו של יקירנו

סומברה

יחזקאל זוהר ז"ל

נעלה לקברו ביום ד' כ"ה סיון [17.6]

- 16.50 – יציאה לבית הקברות
- 17.00 – אזכרה וגלוי מצבה
- 17.45 – מנחה ; שעור ; ודברים לזכרו
במועדון לחבר.

משפחת זהר

זה היה השבוע

כמעט סוף סוף הסתיימו העבודות (המטרידות), ומעגל התנועה (הכיכר) המפורסם ביותר באזור נפתח לתנועה. לעומד מהצד, ולא לעומד בפקקים שנוצרו, יכול היה המצב לשמש בסיס למחקר על סבלנותו של הנהג הישראלי הממוצע, אחרי כמה זמן הוא מתחיל לצפור, ומי הראשון שצופר (נהגי משאיות/מוניות); מתי הנהג עוזב את הרכב ונגש לראות כיצד הוא יכול להזיז עניינים או לזרזם ועוד.

נקווה שעד סוף השבוע יסיימו לסמן את כל הסימונים על הכביש ושהתנועה תזרום ללא בעיות. ולנו לא נותר אלא, להמתין בסבלנות עד החורף הבא, כדי לראות מה נותר מגבעת הכלניות וכיצד יגיע אליה עמך ישראל גוי אחד בארץ...

לאחר שבשבוע שעבר הונחה מיגונית ליד משרד הגד"ש, הובאה השבוע מיגונית גם לבריכת השחיה. צוות ממחלקת הספורט של פיקוד העורף אמור להגיע ולבדוק את מוכנות השחיניים למקרה של "צבע אדום". מי שלא יספיק לצאת מהמים, להישטף במקלחת ולרוץ למיגונית תוך זמן סביר, אחרי שרץ מסביב לגדר המקיפה את הבריכה, והכל תוך 15 שניות, לא יקבל אישור מפיקוד העורף לשחות בבריכה, אלא רק לסחוט בבריכה... האימונים יחלו כבר בשבוע הבא... עדיין לא הוחלט להיכן תועבר המיגונית בחורף. ושלא נזדקק.

חילון האצרכת

היכוננו היכוננו!

בכוונתנו להוציא עלון חגיגי לקראת יום ההולדת ה-62 לסעד, שיחול בע"ה בשבת פרשת "בלק".

(1). בעלון זה אנו מעוניינים לתת במה ליצירה מקומית: שירים וסיפורים קצרים פרי עטכם יתקבלו בברכה, אך לא רק זאת – גם ציורים וצילומים של יצירות (שאפשר לסרוק במחשב, ובהתחשב במגבלות מכוונת השכפול), וכו'. אנו מזמינים גם ילדים, בני-נוער וצעירים לתרום לעלון מיוחד זה מיצירתם!

(שימו לב! כל אדם ויצירתו הוא – גם צילום של גינה שהשקעתם בה, בגד שעבדתם עליו רבות או תיעוד בכתב של סרט שצילמתם - נכלל ביצירה מקומית!).

(2). בני ובנות סעד שלא חיים כיום בסעד: באם אתם מעוניינים לשלוח ברכות לסעד ביום חגה, או לספר על סעד שלכם – אתם מוזמנים לשלוח דבריכם למייל של "עלים" ונפרסם בשמחה (alim@saad.org.il).

לדבורה וחיים הרצל

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

להולדת הנכדה

בת לנעם ולילך הרצל

לשרה ודוד ג'קסון

ולכל המשפחה

ברכת מזל-טוב לבבית

לבר-המצווה של הנכד

מתן-יוסף

בנם של דנה ואוהד תירוש

מזל טוב!

לפנינה ושייע בר-חי

ברכת מזל-טוב לבבית

לרגל חמישים שנות נישואיכם!

ללאה ואברהם ימיני

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

להולדת הנינה

נכדה לגלית ואבי

ליונת ואהר'לה לוי

ולכל המשפחה

ברכת מזל טוב לבבית

להולדת הנכד

בן לאביטל ואריה שפנגלט

קונצרט סיום באולפן למוזיקה בשדות נגב

לפני שלוש-עשרה שנה החל לפעול האולפן למוזיקה ב"שדות נגב" בניהולו של יוסי דביר, יחד עם צוות המורים המעולים שהביא עמו, ואילנה בן-חמו המזכירה הוותיקה והמסורה. לאחרונה התממש חלומם לעבור למשכן ראוי ששופץ בסמוך לספרייה, תודות למאיר יפרח ראש המועצה ולמוטי אדרי הממונה על החינוך.

בקונצרט המרגש והמרשים של סיום שנת הלימודים הטיבו התלמידים לנגן בכלים השונים – בנגינת סולו ובהרכבים משפחתיים ואחרים, כאשר רועי גולן (שהצטרף לצוות ההוראה) מלווה אותם בנגינת פסנתר.

מבין המופיעים בקונצרט בלטו ילדינו החביבים. ראויים הם והוריהם למלא ההערכה על ההשקעה וההתמדה הנדרשים בלימוד נגינה.

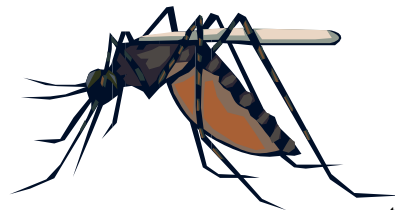
בקהל נכחה משפחת פרידן מירושלים המשתייכת ל"אגודת אומנים", שתרמה כלי-נגינה לאולפן בתקופת המלחמה כמחווה לישובי עוטף-עזה. אף הם הביעו את התלהבותם מהמעמד ומהרמה המוזיקלית שבאה לידי ביטוי בקונצרט.

ישר כח לכל העוסקים במלאכה!

כרמלה קום.

לוח מודעות

תברואה:

בעקבות מכת היתושים, יבדוק כל אחד בסביבת עבודתו או מקום מגוריו האם ישנו כלי כשהוא ובו מים עומדים. אם כן – נא להפוך אותו.

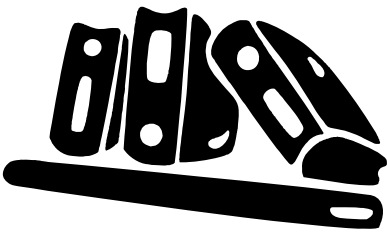
בהצלחה, פיפקה.

הודעה ממרפאת השיניים:

יעל (הסייעת) מבקשת למסור שכל הבקשות שחברים שולחים מגיעות אליה - בין אם הבקשה נשלחה דרך תיבת הדואר (325) ובין אם משאירים הודעה טלפונית במרפאת שיניים. אין צורך לוודא בטלפון שאכן הבקשה הגיעה. יעל מתייחסת לכל הבקשות ועושה כמיטב יכולתה לתת תורים בהקדם האפשרי. בקרוב יתווספו עוד שעות רופא שיניים, כך שמצב זמינות התורים ישתפר.

דבר נוסף שהיא מבקשת הוא לא לטלפן בימי שני כשהיא עובדת צמוד לרופא שיניים - לא לטלפון ולא לנייד שלה, כי אין באפשרותה לענות. למי שיש משהו דחוף - שיבוא למרפאת שיניים. אפשר לטלפן אליה בשאר ימות השבוע לנייד - 050-5966384 והיא תענה ברצון. מלבד זאת היא נמצאת כאן גם בימי רביעי.

ושנהיה בריאים.

שבוע הספר – משאל רחוב

שבוע הספר חל השבוע, והספרים יוצאים שוב במלוא ססגוניותם אל הרחוב לחגיגה של קוראים וספרים. לכבוד שבוע הספר יצאנו לראיין מספר קריינים מקומיים על עולם הספר שלהם. משתתפים: רחל ברזילי, סלעית לזר, דרורה רוזנמן, יורם פולק, חנן פינקלשטיין, שפרה ניר ואתי קימלמן.

1. מהו הספר האהוב עליך?

רחל: ספר התנ"ך.

סלעית: הספרים של איין ראנד.

דרורה: "שלושה בסירה אחת (מלבד הכלב)" מאת ג'רום ק. ג'רום בתרגום הישן, וחלק מספריו של ג'ון סטיינבק: "יום חמישי המתוק" ו"דני מטורטיה פלט".

יורם: בגדול אני אוהב ספרי מתח. אני קורא לפי סופרים. אהבתי מאד גם את ספריו של חיים סבתו "בואי הרוח" ו"כעפעפי שחר".

חנן: אני אוהב ספרי מתח, מדע בדיוני וספרים היסטורים.

שפרה: לאחרונה קראתי שני ספרי מתח של אורי אדלמן שמאד אהבתי.

אתי: "עמודי תבל" של קן פולט, קראתי לפני 20 שנה, ועדיין הספר יושב במוחי.

2. איזה ספר קריאה מונח כרגע ליד מיטתך?

רחל: "פנים צרובי חמה" של הסופר שמעון אדף. אני אוהבת את ההקדשה בספר: "לאחותי אביבה שאהבה והחרישה".

סלעית: "הנער בפיגימת הפסים", ספר המיועד לבני נוער, ולדעתי הוא ספר מקסים ומפתיע.

דרורה: הספר "סיביר".

יורם: הספר של סימנון "מדרגות הברזל". ספריו של סימנון נחשבים לספרי מתח אבל עם סגנון מיוחד לו.

חנן: "הצופן האלכסנדרוני" ו"נער החידות ממומביי".

שפרה: ספר של רם אורן.

אתי: "פונטנלה", מאיר שלו.

3. מהו ספר הילדים שהכי אהבת?

רחל: "דפי תמר" של דבורה עומר.

סלעית: כל סדרת "נרניה" וכל סדרת "האסופית". קניתי את הספרים מחדש, כדי שגם ילדי יקראו בהם.

דרורה: אהבתי מאד את "אורי ו"אליפים" של אסתר שטרייט-וורצל – ספרים שקראתי בבגרותי, כי פשוט לא היו בילדותי...

יורם: ספריו של ז'ול וורן.

חנן: גם היום אני אוהב ספרים טובים לילדים. בשעתו אהבתי את ספרי קרל מאי, ואת "טרזן".

שפרה: בילדותי אהבתי את הספר "מסעותיו של נילס הולגרסון" מאת סלמה לגרלף – אמא שלי הקריאה לי אותו. אהבתי מאד גם את "הלב" של דה אמיצייס.

אתי: בתור ילדה כמובן את "אורי" (שטרייט-וורצל), בתור אמא אני אוהבת את כל הקלסיקות: "מעשה בחמישה בלונים", "הבית של יעל" (מרים רות), ועוד.

4. האם היה אדם מסוים שהשפיע על הרגלי הקריאה שלך?

רחל: אמא שלי והספרנית במקום מגורי, שידעה לגעת בנפש הילדים ולהמליץ על ספרים המתאימים לכל ילד.

סלעית: אמא שלי.

דרורה: אבא שלי. אבא שלי היה ספרן בספריית הקיבוץ, והיו לי ספרים כל אימת שרציתי.

יורם: אחי שעייה אהב לקרוא, ואני חושב שהוא השפיע עלי בהרגלי הקריאה.

שפרה: אני קוראת בהמלצת הבת שלי.

אתי: לא, השעמום בביה"ס השפיע.

5. האם יש לך חוויה הקשורה בספר שתוכלי לספר עליה?

רחל: בטיול שלנו לאלסקה, תוך כדי המתנה למעבורת בעיר וולדז, שמעתי פתאום את קריאתה של בעלת הצימר בו שהינו בשבת, רצה אחרי ובידה ספר הקריאה ששכחתי מתחת לכרית... ("האי של סופיה").

סלעית: כל החיים שלי קשורים בספרים כי אני קוראת כל הזמן.

דרורה: בהיותי ילדה קראתי המון. יום אחד הלכתי ובידי ספר. הלכתי ליד תעלה, מהתעלות שהיו חפורות בקיבוץ לפני מלחמת ששת-הימים, ופתאום מצאתי את עצמי הולכת וקוראת בתוך התעלה ולא מעליה...

חנן: שני ספרים גרמו לי לחוויה: "מלחמת בני אור בבני חושך" של משה שמיר, והספר השני על הרצח בכפר קאסם. אלו ספרים שריגשו אותי.

בהזדמנות זו נודיע לכל הקריינים כי הגיעו ספרים חדשים לספריית המבוגרים. קריאה נעימה לכולם!
רשמו: דרורה ואפרת.

הנכם מוזמנים

לאירוע שבוע הספר בספריית הילדים

ביום א' כ"ב בסיוון 14/6

בשעה 17.30 בדיוק.

בתכנית:

שעת סיפור, הצגת ילדים ותערוכת ספרים על פילים.

לאחר מכן בדשא הסמוך לספרייה,

שוק ספרים יד-שניה, בו כל החפץ יקבל מתנה

ושולחנות יצירה.

בואו בשמחה.

להתראות!

"יהי רצון מלפניך . . . שיהא עסק זה לי לרפואה כי רופא חנם אתה"

תאור יום עמוס במרפאה – מבט של המזכירה הרפואית.

בשעה 7.15 אני מגיעה למרפאה, והנה הרופא כבר פתח לפניי, כי הוא שוקד על החומר הדרוש לו בטרם יבוא אליו החולים. "בוקר טוב – בוקר שקט" אני מאחלת. והוא מקבל לידו את רשימת היום, שהיא כבר מלאה. אני מכינה לעצמי קפה, בתקוה שאשתה משהו חם, אבל בשמונה גליתי שלא התפניתי לשתות כלל, ובניתיים כבר אין בו טעם של קפה.

ואז מתחיל הטלפון לצלצל, וכיון שאני מתעצלת להשכים להתעמלות בוקר – לא בכביש העוקף ולא בחדר הכושר – אני מתנחמת ב'ריצה' לטלפון ובהכנת המרפאה לקבלת אנשים. לכן אינני עונה מיד לטלפון, אך לא בגלל הקפה המתקרר על השולחן אלא בגלל העבודה.

זאת שעה שהמרפאה מתמלאת בקלות – מי לרופא, מי לאחות, מי לבדיקת דם, מי לבקש הזמנת תור (בבית או בעיר) ומי 'רק שאלה'. גם הרופא נזקק למזכירה ואף האחיות. המקום לפעמים נראה כאסיפת חברים: השיחות רבות ומגוונות, אך לא תמיד מסברות את האוזן. מי שאינו חפץ בשיחות אלה העוסקות בעניינים 'ברומו של עולם' מוזמן לבחור מספרי הקודש שמחכים לו במדף: תהלים עם תניא, תנ"ך, והחשוב בהם אולי 'שמירת הלשון'. והרי תלמוד תורה 'כנגד כולם'.

כבר כמעט תשע ועוד לא היה לי פנאי לאכול, ואף לא לכבד את אמא ב'צפרא טבא' – והיא עלולה לנוזף בי כי כבר 'מפרקים' את ארוחת הבוקר. אך איך אנטוש את העומדים בתור ומחכים לעזרי? וברגע של חסד, אני חומקת ומביאה לי ולאחיות את שבר רעבוננו, לכל אחת מה שהזמינה, אבל כמובן אוכל בריא.

ובשובי, איזה פלא, התור מולי שוב מלא, כאילו נעדרתי שעה. לעתים אני מוצאת שלא הספיקו האחיות לאכול את אשר הבאתי. גם טענתי שהאכילה תתן כח לנפשם לקבל את הכל בסבר פנים אינה עוזרת. ואני תוהה מידי יום מחדש איך בכל זאת הן מצליחות להפגין אדיבות, אנושיות וסבלנות כלפי הכל. חדר ההמתנה נראה לי כיורה רותחת, והאחיות בשלהן, אפילו אחרי שהעירו אותן בלילה.

ופתאום כבר צהריים, ועדיין לא התחלתי לעבור על הניירת. גם לא להזמין תורים. (הידעתם שהזמנת תור ב'הדסה' אורכת בממוצע 45 דקות? מענה קולי מעצבן, ניתוב שיחות מתוסבך, ויש צורך במיומנות מופלגת בהבנת ההוראות תוך כדי שיחה עם כל מי שנכנס למרפאה. אז, אנא, אם המזכירה אינה עונה לשאלה, האריכו רוח.)

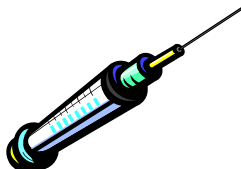
אילו נאלצנו לנסוע לנתיבות למכבי, אז כל ביקור כרוך בהזמנת תור לרופא, שוב הזמנת תור לבדיקת דם, עוד תור למעבדה, שוב תור לרופא, תור לבית המרקחת וחוזר חלילה – כמה ימי עבודה! לכן נחזיק טובה לעובדי המרפאה שאינם 'גומרים והולכים' כמו במרפאות בעיר, אלא נותנים שירות שלא יסולא בפז.

ואסיים בתפלת הרמב"ם שהתחיל בה את יומו:

'אל עליון, קודם שאני מתחיל בעבודתי הקדושה לרפא את יצירי כפיך, אני מפיל את תחינתי לפני כסא כבודך שתתן לי אומץ רוח ומרץ רב לעשות את עבודתי באמונה, ושהשאיפה לצבור הון או טוב לא תעוור את עיני מראות נכוחה. תזכני להביט על כל סובל הבא לשאול בעצתי כעל אדם, בלי הבדל בין עשיר ועני, ידיד ושונא, איש טוב ורע, את האדם בצר לו הראיני רק את האדם. אם רופאים נבונים ממני רוצים ללמדני בינה, תן לי את הרצון ללמוד מהם, כי תורת הרפואה - אין ערוך לה. אבל כאשר כסילים יבזוני, אחלי! אהבתי למקצוע תחזק את רוחי מבלי להתחשב עם זקנת המלעיגים וכבודם, רק האמת תהיה נר לרגלי, כי כל ויתור במקצועי יכול להביא כליון ומחלה ליציר כפיך. אנא ה' רחום וחנון חזקני ואמצני בגופי ובנפשי, ורוח שלם תטע בקרבי."

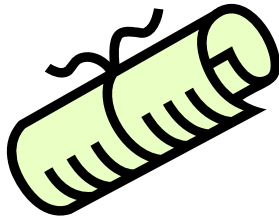
נ"ב: דברים אלה לא נכתבו 'מטעם' אלא על דעתי בלבד.

חנוש.

מיומנו של עזריאל

משיח שותפים

אדם : ובכן, קראתי את פסק הדין.

עזריאל : גם אני קראתי.

אדם : אז זהו? האזרח עשה את שלו?

עזריאל : לא ולא, אדרבא, יש תכנית, ליתר דיוק תוכניות משולבות. יש לערער על כך שפסק הדין לעתירה הנוכחית לא נימק, אלא הסתפק בחזרה על עמדתו של בית המשפט שחוקה היא עניינו של המחוקק והוא, פסק הדין, מפנה אותו, את האזרח העותר, אל השיח הציבורי.

אדם : שיח ציבורי, על כך כבר שמענו וקראנו, חבל על הזמן ועל המאמצים.

עזריאל : מה דעתך אדם שנפנה אל השיח הציבורי את הדברים האמיתיים העכשוויים בדרך הנקראת אוטופיה, אבל לאוטופיה זאת יהיה סוף תכליתי בצורת הצהרה כתובה של החוקה של מדינת ישראל לשנת התשס"י, לא מאוחר מכך.

אדם : נשמע טוב אם הספר יהיה קצר, שיהיה בו סגנון קריא ויתובל גם במתח. ואתה מאמין שתוכל למשימה כזאת?

עזריאל : אני מוכרח, חייב. נראה לי שמוטב להתחיל מהסוף, מאסיפת עם בירושלים, שבה תיקרא החוקה, החוקה שעד עכשיו אינה קיימת, והיא לא תתקיים אם אנחנו העם לא ניצור אותה. היו כבר נסיונות כאלה, אך הם לא התמידו. מדוע? גם על כך יסופר באוטופיה הגמורה.

אדם : עזריאל, אני איתך. בכמה זמן אתה מעריך תימשך כתיבה, עריכה, הדפסה והפצת אוטופיה זאת?

עזריאל : לא זמן מועט, אך לא מעבר לסוף שנת תשס"ט, זאת אומרת כארבעה חודשים. מעניין שזמן כזה הוקצב לקביעת החוקה של מדינת ישראל עם הקמתה. המשימה הבעייתית תהיה ההפצה וזה יצריך אמצעים, אבל הכל ראוי והכרחי לנוכח האיומים של האויבים, אשר מודיעים ומתריעים שארץ זו היא פלשתיין ולא ארץ ישראל.

אדם : ואתה חושב שהידידים שלנו בעולם לא יעמדו לצידנו?

עזריאל : אדם, אני חושש שהם יעמדו לצידנו כל עוד זה לא יפגע באינטרסים המדיניים שלהם, לא נעים לומר זאת, אבל כזה הוא נוהגו של עולם וכזה יהיה, עד שהעם היהודי יוכל להציג את מהותו כעם שמגשים את חזון ספר הספרים הנצחי.

אדם : עזריאל, מתי מתחילים?

עזריאל : התחלנו כבר.

אליעזר נהיר.

נר זכרון: כג' בסיון יום השנה לפטירתו של חברנו אלי לוי ז"ל (תשל"א)
כד' בסיון יום השנה לפטירתו של חברנו עזרא שטיינמץ ז"ל (תשס"ה)

